

Tweede Maasvlakte' treedt vertraging op waarna aanvullende afspraken gemaakt worden tussen RWG, BAVO en ABB en tussen ABB en Croon. In dit verband maakt Croon vervolgens in oktober 2014 een arbitrageprocedure tegen ABB aanhangig bij het NAI. In oktober 2015 maakt ABB een arbitrageprocedure aanhangig tegen BAVO, eveneens bij het NAI. In de onderhavige procedure voor de overheidsrechter verzoekt ABB om samenvoeging ex art. 1046 Rv van de beide NAI-arbitrageprocedures. De voorzieningenrechter wijst het verzoek af. In tegenstelling tot de visie van ABB, meent de voorzieningenrechter dat sprake is van verschillende rechtsverhoudingen en dat het financiële belang en de mate van complexiteit van de beide arbitrageprocedures uiteenlopen. Daarnaast acht de voorzieningenrechter het aannemelijk dat de afhandeling van de arbitrage tussen Croon en ABB door de samenvoeging 'aanzienlijke en onredelijke vertraging' zal oplopen. Tot slot wordt de kans op tegenstrijdige beslissingen bij gebrek aan (samen)voeging niet groot geacht gelet op de behandeling van beide procedures door het NAI en de fundamenteel andere rechtsverhoudingen. Er volgt afwijzing van het verzoek van ABB, maar geen proceskostenveroordeling.

Rb. Amsterdam 23 maart 2016, ECLI:NL:RBAMS:2016:1739

Noži en Asko zijn staalbedrijven. In november 2000 tekenden zij een *Letter of Intent* (LOI) en in juni 2001 een *Manufacturing Agreement*. In december 2013 maakt Asko een NAI-arbitrageprocedure tegen Noži aanhangig nu Noži bepalingen van de LOI en de *Manufacturing Agreement* zou hebben geschonden. Bij haar *Statement of Claim* van april 2014 verzoekt Asko het scheidsgerecht Noži op te dragen bepaalde documenten in het geding te brengen. Asko brengt hiertoe een *Redfern Schedule* in het geding. Op 1 juni 2014 vaardigt het scheidsgerecht *Procedural Order No. 2* uit waarin Asko's verzoek grotendeels wordt toegewezen. Noži draagt de documenten over aan Asko waarna discussie tussen partijen ontstaat over de vraag of Noži *Procedural Order No. 2* wel volledig heeft nageleefd. Het scheidsgerecht vaardigt op 24 juli 2014 *Procedural Order No. 3* uit waarin het zijn twijfel uitspreekt over de naleving van *Order No. 2* door Noži. Een drietal *Procedural*

Orders (nr. 4, 5 en 6) later, waarin het scheidsgerecht onder meer een deskundigenbericht inzet ter verificatie en effectuering van de procedurele verplichtingen door Noži, besluit laatstgenoemde partij naar de overheidsrechter te gaan teneinde de *Procedural Orders* nr. 3, 4, 5 en 6 te laten vernietigen. In de onderhavige vernietigingsprocedure stelt Noži dat het scheidsgerecht zich niet aan zijn bevoegdheid gehouden heeft (art. 1065 lid 1 sub c Rv) en gehandeld heeft in strijd met de openbare orde (art. 1065 lid 1 sub e Rv). Nu enkel een eindbeslissing in de zin van art. 1064 Rv voor vernietiging ex art. 1065 Rv in aanmerking komt, gaat de rechtbank na of de *Procedural Orders* als een dergelijke beslissing opgevat kunnen worden. De rechtbank oordeelt dat de onderhavige *Procedural Orders* geen einde aan het geding omtrent enig deel van de materiële vorderingen maken. Zij neemt hierbij als uitgangspunt aan dat het verzoek van Asko aan het scheidsgerecht om Noži op te dragen bepaalde documenten in het geding te brengen, beschouwd kan worden als een exhibitieverzoek. In het verlengde hiervan zoekt de rechtbank aansluiting bij art. 843a Rv en de hieromtrent ontwikkelde jurisprudentie. Onder verwijzing naar een arrest van de Hoge Raad (HR 22 januari 2010, ECLI:NL:HR:2010: BK1639, NJ 2011/269) overweegt zij vervolgens dat een vonnis waarin een exhibitieverzoek ex art. 843a Rv wordt afgewezen of toegewezen, niet aan te merken is als een (gedeeltelijk) eindvonnis. Immers wordt niet door een uitdrukkelijk dictum een einde gemaakt aan het geding omtrent enig deel van de rechtsvordering. In dit licht bezien kan *Procedural Order No. 2* niet als een (gedeeltelijke) einduitspraak worden aangemerkt nu het een 'niet-zelfstandige, dienende en procedurele beslissing' betreft. Aangezien de andere *Procedural Orders* 'nauw verwant' zijn met *Procedural Order No. 2*, moet hetzelfde gelden voor deze *Orders*. Aldus is niet gebleken van een eindbeslissing en verklaart de rechtbank zich onbevoegd. Volgt veroordeling van Noži in de forfaitaire proceskosten. Voor een volledige veroordeling in de proceskosten, zoals gevorderd door Asko, ziet de rechtbank geen aanleiding.

Zie voor wat dit laatste punt betreft ook: Hof Amsterdam 19 april 2016, ECLI:NL:GHAMS:2016:1552. Het

hof bekrachtigt het vonnis van de rechtbank waarin een vordering tot vernietiging van twee (appèl)vonnissen van de Raad van Arbitrage voor de Bouw is afgewezen. Naar het oordeel van het hof is sprake van een met redenen omkleed appèlvonnis; ook levert de beslissing van de appèlarbiters om een geplande zitting geen doorgang te laten vinden, geen schending van het beginsel van hoor en wederhoor op. Het hof ziet geen aanleiding voor een volledige proceskostenveroordeling of afwijking van het liquidatietarief. Zie voor een veroordeling van opdrachtgeefster in de procedurekosten na een door partijen getroffen schikking in de hoofdvordering: Raad van Arbitrage voor de Bouw 1 april 2016, 35.189. Arbiters achten deze kostenveroordeling redelijk 'in het licht van de door aannemster voorgestane en aangeboden aanpak'.

P.L.F. Ribbers
UL

HANDELSKOOP

Literatuur

R. Koch, 'Wesentliche Vertragsverletzung und Parteiverhalten im UN-Kaufrecht', *IHR* 2016, afl. 2, p. 45-49

Voor ontbinding van een internationale koopovereenkomst is in beginsel vereist dat sprake is van een wezenlijke tekortkoming (art. 25 CISG). Koch bespreekt het begrip 'wezenlijke tekortkoming' in de CISG aan de hand van recente rechtspraak. Hij stelt dat het gedrag van partijen na het sluiten van de overeenkomst hierbij een niet te onderschatten rol speelt. Hij juicht toe dat de rechtspraak het vereiste dat de betreffende tekortkoming moet leiden tot 'zodanige schade voor de andere partij dat haar in aanmerkelijke mate wordt onthouden wat zij uit hoofde van de overeenkomst mag verwachten' verder heeft geconcretiseerd middels het criterium van 'weitere Nutzenbarkeit'. De vraag rijst of het geleverde wellicht nog op andere wijze door de koper kan worden gebruikt. Is dat het geval, dan zal veelal geen sprake zijn van een wezenlijke tekortkoming. Hierbij moet niet uitsluitend worden gedacht aan de daadwerkelijke bruikbaarheid van het geleverde, maar veeleer aan de naar objectieve

maatstaven te beoordelen bruikbaarheid voor de koper. De maatstaf voor de beoordeling van een wezenlijke tekortkoming is daarmee niet het daadwerkelijke, maar het hypothetische gedrag van partijen.

R. Gildeggen & A. Willburger, 'Art. 39 Abs. 2 CISG als Problem bei internationalen Einkaufsverträgen', *IHR* 2016, afl. 1, p. 1-7

Art. 39 lid 2 CISG bepaalt dat de koper het recht om een beroep te doen op enige non-conformiteit verliest, indien hij de verkoper niet uiterlijk binnen een termijn van twee jaar na de datum waarop de zaken feitelijk aan de koper werden afgegeven hiervan in kennis stelt, tenzij deze termijn niet overeenstemt met een in de overeenkomst opgenomen garantie-termijn. Gildeggen en Willburger bespreken de complicaties die deze termijn kan meebrengen voor een koper van duurzame goederen. Art. 39 lid 2 CISG bevat geen verjarings-termijn, maar een vervaltermijn. Het artikel bespreekt op welke wijze een koper van duurzame goederen (via contractuele weg) kan voorkomen dat hij zijn rechten verliest in het geval de non-conformiteit van het geleverde pas twee jaar na aflevering wordt ontdekt.

Rechtspraak

Oberster Gerichtshof 16 december 2015, *IHR* 2016, afl. 2, p. 58-61

Het Oostenrijkse *Oberster Gerichtshof* overweegt dat ontbinding op grond van art. 49 lid 1 sub a CISG alleen gerechtvaardigd is in geval van een bijzonder zwaarwegende tekortkoming in de nakoming. De wezenlijkheid van een tekortkoming wordt in beginsel beoordeeld op grond van de omstandigheden van het geval, te beoordelen naar objectieve criteria. Daarbij is naast de aard en de omvang van de tekortkoming en de consequenties daarvan voor de wederpartij ook van belang of een mogelijkheid bestaat tot het doen van een nalevering, en of herstel binnen een redelijke termijn mogelijk is en van de koper gevergd kan worden. Ten aanzien van de regeling inzake de keurings- en klachttermijn in de zin van art. 38 en 39 CISG overweegt het OGH als volgt. Als geen sprake is van bijzondere omstandigheden die aanleiding geven tot verkorting of verlenging van de termijn kan worden uitgegaan van een standaardtermijn

van in totaal veertien dagen voor de keuring en het in kennis stellen van de verkoper over de geconstateerde non-conformiteit. Relevante omstandigheden voor het bepalen van de termijn voor keuring van de zaken zijn onder meer: de omvang van de onderneming van de koper, de aard van de te onderzoeken waren, de complexiteit van de waren, of sprake is van seizoensproducten, de aard van de betreffende gebreken en de inzet en kosten die gemoeid zijn met de inspectie.

Rb. Gelderland 2 maart 2016, ECLI:NL:RBGEL:2016:3134

De rechtbank heeft in het tussenvonnis van 5 november 2014 reeds overwogen dat de betreffende overeenkomst voor de koop van roerende zaken wordt beheerst door het Weens Koopverdrag (de CISG). Voor zover de CISG bepaalde voor de beoordeling van het geschil relevante onderwerpen niet regelt, wordt de overeenkomst op grond van art. 4 lid 1 sub a Rome I beheerst door het recht van het land waar de verkoper zijn gewone verblijfplaats heeft; dat is in dit geval Italiaans recht. De rechtbank overweegt dat de CISG niet bepaalt welke rentevoet dient te worden toegepast en concludeert dat het toe te wijzen bedrag dient te worden vermeerderd met de Italiaanse wettelijke rente. Deze rente wordt toegewezen vanaf de datum van aansprakelijkstelling. De rechtbank acht voldoende aannemelijk dat gedaagde buitengerechtelijke werkzaamheden heeft verricht, of heeft laten verrichten, en dat hiervoor kosten zijn gemaakt. De rechtbank overweegt dat gemaakte buitengerechtelijke kosten op grond van art. 74 CISG voor vergoeding in aanmerking komen. Nu de CISG niets bepaalt over de samenstelling en de hoogte van de te vergoeden kosten, overweegt de rechtbank dat de gevorderde buitengerechtelijke incassokosten in beginsel naar Italiaans recht dienen te worden beoordeeld. De rechtbank gaat hier in dit geval evenwel aan voorbij, nu het gaat om in Nederland geleden schade; de omvang van de toe te wijzen buitengerechtelijke incassokosten wordt bevestigd conform de in Nederland gebruikelijke tarieven.

S.A. Krusinga
UU

HULP- EN TUSSEN-PERSONENRECHT

Rechtspraak

Hof 's-Hertogenbosch 3 mei 2016, ECLI:NL:GHSHE:2016:1747 (*Geïntimeerde/Aspen International Europe BV*)

De vraag is of de huurovereenkomst van een café-bar-club is beëindigd door huurster Aspen. Aspen stelt dat zij tijdens de onderhandelingen over de totstandkoming van de huur vrijwel alleen contact heeft gehad met betrokkene 1, via e-mailadres 2. Het hof oordeelt dat nu betrokkene 1 de onderhandelingen over de totstandkoming van de huurovereenkomst met de directeur van Aspen heeft gevoerd, waarna de huurovereenkomst met geïntimeerde tot stand is gekomen, Aspen er terecht op mocht vertrouwen dat betrokkene 1 ook namens geïntimeerde de beëindiging van de huurovereenkomst mocht overeenkomen.

Hof 's-Hertogenbosch 19 april 2016, ECLI:NL:GHSHE:2016:1502 (*Appellant/Mercedes Benz Customer Assistance Center NV en Daimler AG*)

In deze zaak speelt onder meer de vraag naar uitleg van art. 3:71 BW. In casu heeft appellant op 23 maart 2011 een huuropzeggingsbrief ontvangen, die was getekend door de advocaat van de wederpartij. Appellant heeft op 29 maart 2011 gereageerd op deze brief. Pas op 1 april 2011 heeft appellant om bewijs van de volmacht gevraagd. Het hof oordeelt dat appellant hiermee niet 'terstond' om een bewijs van de volmacht heeft gevraagd. Daarvoor is de periode tussen 23 maart 2011 en 1 april 2011 te lang. Met 'terstond' wordt immers bedoeld dat degene jegens wie de rechtshandeling wordt verricht, onmiddellijk nadat de verklaring hem heeft bereikt, dient te reageren (*Parl. Gesch. Boek 3, Vermogensrecht in het algemeen*, p. 162).

Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba 4 mei 2016, ECLI:NL:OGEEA:2016:363

Eiseres spreekt (onder andere) het Hospitaal en het Landslaboratorium aan wegens verrichtingen die binnen het Hospitaal hebben plaatsgevonden. Het Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba oordeelt dat het Hospitaal aansprakelijk is nu gedaagde sub 1